

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „EWN Bułgaria Topłofikacija” EAD

Strona pozwana: Nikolina Stefanowa Dimitrowa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 [ust.] 2 dyrektywy 2006/32/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. [w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/76/EWG] dopuszcza, aby przedsiębiorstwo dostarczające energię ciepłą dochodziło wartości zużytej energii cieplnej – emitowanej z sieci do objętych odrębną własnością lokali – proporcjonalnie do ocieplanej powierzchni nieruchomości określonych w projekcie, bez względu na faktycznie przesłaną do lokalu ilość energii cieplnej?
- 2) Czy art. 27 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2011/83/UE⁽²⁾ [z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady] dopuszcza krajowe uregulowania prawne, które zobowiązują odbiorców – będących właścicielami mieszkań w budynkach objętych reżimem odrębnej własności lokali, którzy zaprzestali korzystania z energii cieplnej, usuwając urządzenia grzewcze ze swych mieszkań lub wzywając pracowników przedsiębiorstwa ciepłowniczego do zablokowania technicznej możliwości emitowania energii przez urządzenie ciepłe – do opłacenia wartości niezamówionej, lecz dostarczonej, energii cieplnej emitowanej z sieci w budynku?
- 3) Czy takie krajowe uregulowania prawne skutkują ustanowieniem nieuczciwej praktyki handlowej w rozumieniu dyrektywy 2005/29/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/76/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2006, L 114, s. 64.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2011, L 304, s. 64.

⁽³⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2005, L 149, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 27 grudnia 2017 r. – „Topłofikacija Sofia” EAD / Mitko Simeonow Dimitrow

(Sprawa C-725/17)

(2018/C 094/14)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Topłofikacija Sofia” EAD

Strona pozwana: Mitko Simeonow Dimitrow

Pytania prejudycjalne

1. Dyrektywa⁽¹⁾ [Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady] wyłącza zastosowanie uregulowań tradycyjnego prawa umów odnoszących się do zawierania umów, lecz czy wyłącza uregulowania dotyczące tej przewidzianej ustawowo skrajnie nietypowej struktury powstania stosunku umownego?

2. Jeśli dyrektywa nie wyłącza zastosowania uregulowań krajowych w tej sytuacji, czy jest to umowa w rozumieniu art. 5 dyrektywy czy też innego rodzaju stosunek prawny? Jeśli jest lub nie jest to umowa, czy dyrektywa ma zastosowanie w niniejszym wypadku?
3. Czy taki rodzaj faktycznych umów jest regulowany dyrektywą niezależnie od chwili ich zawarcia, czy też ma ona zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do nowonabytych mieszkań lub ściślej – nowowynbudowanych mieszkań (przez co należy rozumieć przyłączenia na podstawie żądań połączenia z siecią ciepłowniczą)?
4. Jeśli dyrektywa ma zastosowanie, to czy uregulowania krajowe naruszają art. 5 ust. 1 lit. e) w związku z art. 5 ust. 2 [tej dyrektywy] regulujące prawo (zasadniczą możliwość) rozwiązania stosunku prawnego?
5. W konsekwencji jeśli nastąpi zawarcie umowy, czy powinna ona mieć określoną formę, oraz jaki powinien być zakres informacji, które należy przedstawić odbiorcy (rozumianemu jako indywidualny właściciel mieszkania, a nie jako wspólnota odrębnych właścicieli lokali)? Czy brak informacji przedstawionej we właściwym czasie i w dostępny sposób wywiera wpływ na powstanie stosunku prawnego?
6. Czy niezbędne jest wyraźne żądanie – wyrażona formalnie wola odbiorcy, by stał się on stroną takiego stosunku prawnego?
7. Jeśli zawarto umowę, nieformalną lub formalną, to czy ogrzewanie wspólnych części budynku (w tym klatki schodowej) stanowi część przedmiotu transakcji, oraz czy odbiorca zamówił usługę w tej części, gdy nie ma jego wyraźnego żądania w tym względzie lub nawet żądania całej wspólnoty odrębnych właścicieli lokali (na przykład w wypadku zdemontowanych grzejników, co jest częstą sytuacją – a biegli nie wskazują na istnienie urządzeń grzewczych we wspólnych częściach budynku)?
8. W świetle powyższych wskazań, czy znaczenie ma (wywiera odmienne skutki) okoliczność, że dostarczanie ciepła wstrzymano w osobistym mieszkaniu w odniesieniu do właściciela jako odbiorcy, który zażądał ogrzewania wspólnych części budynku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2011, L 304, s. 64.

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 8 listopada 2017 r. w sprawie T-245/15,
Klymenko / Rada, wniesione w dniu 5 stycznia 2018 r. przez Ołeksandra Wiktorowicza Klymenkę**

(Sprawa C-11/18 P)

(2018/C 094/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ołeksandr Wiktorowicz Klymenko (przedstawiciel: adwokat M. Phelippeau)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

W ocenie wnoszącego odwołanie Trybunał powinien uchylić wyrok Sądu (szósta izba) z dnia 8 listopada 2017 r. w sprawie T-245/15.

Żądania wnoszącego odwołanie są takie same, jak zgłoszone przed Sądem, mianowicie:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r.⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r.⁽²⁾;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r.⁽³⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r.⁽⁴⁾;